

(המשך מעמוד 10)

הבן שלי נולד ב־17 ביולי, שזה תישעה כאב. אז תלכו לפי התאריך העברי. הוא נולד ממש לפני היום הקובע, צרחה אחת האמהות. בגללכם הוא יידבק מצהבת. בגללכם הוא יהיה חולה. למה? אתם אשמים!"

בלהט המהומה שכחו הכל כי חר דש יולי רחוק מרחק רב מינואר או מרצמבר, שהם חודשי הגבול. האחות סילקה את האם בערינות מהחדר. הילדים הממתנים נדו לה ברחמנות. ההמולה חזרה למימדיה הרגילים. אך לא לאורך זמן. אל חדרה של רבורה קינן, האחות האחראית על התחנה, התפרצה אחת האחיות המ"ר ריקות. "נגמר החומר!" היא קראה בהיסטריה. כשהיא אמרה "חומר" היא התכוונה לגמא גלובולין, שהוא חומר החיסון, המורכב ממנותים של אנשים שגויסו פיתח נוגדני־צהבת.

פיתאומית. והרי אין לנו אפשרות לכרוך את המים בכל יום. כך קרה שהמים הודהמו מבלי שנרע."

„אי־אפשר

לדעת מה יקרה"

ה כל התחיל עם מגיפת הריזי טריה, שפרצה לפני שבועיים, כתוצאה מזרימת מי ביוב לבאר־מים אפק 2 - מגיפה ההולכת ושוככת עתה. אבל אז החלה מאיימת על 90 אף תושבי קריות המיפרץ מחלה נוספת: צהבת נגיפית מסוג אי. שכן מייבוב צואתיים מכילים, בדרך־כלל, גם נגיפי־צהבת. הסביר הר"ר נחום אגוז, הרופא המחוזי של משרד־הבריאות בצפון: „הצהבת מסוג אי פוגעת בכבד ומתבטאת בכירידה ניכרת בתיאבון, בחילות, חולשה, חום והופעת צבע צהוב בעיניים ובעור."

מאות גברים נהרו לדירה במרכז במחיר 12 אלף שקל - השכנים את הנערות, ובראשן נאוה סיאס

ה שכנים החרדים ברחוב מכבי שנמרכז תל־אביב לא ראו תופעה כזו מימיהם. בוקר אחד, בתחילת חודש יולי, תלה מישור בכניסה לבית מס' 13 שלט, שנשא את השם מכון בל. ושלט נוסף נתלה בפנית הרחוב, ליד השלט העירוני המציין את שם־הרחוב. במקום נפתח מכון למסאי.

בעיקבות השלט המיסחרי החלו לנהור גברים רבים למקום. הם נהגו להיכנס לדירה בת שניים וחצי החרדים, שהו כה זמן קצר ומייד יצאו. לעיתים, כשורם־הגברים הידרלל, ישבו נפתח כמה צעירות חניניות והשתזפו בשמש.

לא אחת, בזמן שהתור היה מתארך, היו מופיעות במקום צעירות אחרות, שהובילו כמה מהמתנינים למקומות אחרים.

בדיקה שיטתית העלתה, שהמדובר בסוג מסויים מאוד של מסאג' - הרפיה לגברים. המחיר שנגבה עבור כל הרפיה היה 12 אלף שקל, כמחירו של סטייק עסיסי, המוגש בצלחת ככל מיסערה תל־אביבית ממוצעת. החרדים פנו למישטרה וביקשו לבער את הנגע, שמשך למקום קהל

ילדי־הקריות מחכים לזריקה

למה אתם לא בודקים את המים לעתים קרובות יותר?"

תקופת הרגירה של נגיף הצהבת נעה בין 21 ל־50 ימים. האדם נושא המחלה מתחיל להדביק את סביבתו ימים ספורים לפני שהוא יודע כי הוא חולה.

לצהבת יש עקומת תחלואה מוזרה. ילדים עד גיל חמש כמעט שאינם נדבקים בה. אם יחלו, הרי תהיה זו מחלה קלה ביותר, כמעט בלתי־מורגשת, מה שנקרא כשפה מקצועית „מחלה תת־קלינית."

ילדים בגילאים חמש עד עשר מועדים להידבקות. אצלם עלולה המחלה להימשך זמן רב. לעתים עד שלושה חודשים.

סיכוייהם של המבוגרים לחלות בצהבת - מעטים. 95% מכלל תושבי המדינה המבוגרים נחשפו למחלה בשלב זה או אחר של חייהם, וכך פיתח גופם את נוגדני־הצהבת.

אולם, אם יחלו, תהיה זו מחלה קשה, שתבטא בעיקר בחולשה, בחי לוח וצבע צהוב בעיניים ובעור. לעתים מפתחים אנשים מבוגרים סיכויים בכבד, דבר העלול לגרום אף למוות. לכן, כדי למנוע מגיפת צהבת המוגנית, החליט משרד־הבריאות לחסן את כל 11 אלף ילדי קריות, גילאי 10-5.

אשר ל־80 אלף המבוגרים - הם נתונים קעת לחסי נגנודן־החיסון הסיכועי של גופם. חלקם בודאי יחלו בצהבת. רבים יחלימו במהירות. אחד רים, כפי הנראה, יהיו חולים במשך תקופה ארוכה.

הר"ר עלמה אבני, ראש שרותי בריאות־הציבור במשרד־הבריאות הי תה יותר והירה: „עדיין אי־אפשר לדעת מה יקרה בתום תקופת הרגירה של הנגיף. ייתכן שתפרוץ מגיפת צהבת, ממש כשם שאפשרי שרק אנשים מעטים יחלו."

הגמא? לא שתיתי את זה! היא צעקה וטרקה את האפרכסת.

„אי־אפשר

לבדוק כל יום!"

לי יון צפריה, צלם העולם הזה, התנדב להביא קבילת גמא גלובולין מהתחנה הקרובה. אתה מציל את קרייתים מצהבת נגיפית, אמרה רבורה. עכשיו היתה היא זו שלא ידעה אם לצחוק או לבכות.

שושנה כהן החליטה רק לצחוק. מייד כששמעתי שיש מגיפת ריזי טריה, התחלתי לשתות הרבה מים מהבדן, בלי להרתיע. קיוויתי שהיה לי שילשול, וכך אצליח לרזות. זה הסיכוי שלי להיות חתיכה, אמרתי לעצמי. לילדים נתתי, כמובן, רק מים תרומים. בסוף, הילדים נדבקו ואני בריאה כמו שור. ונוסף על הכל, גם השמנתי. נו, זה לא מצחיק?"

כבר עשרה ימים עברו, וילדיה של שושנה עדיין לא נרפאו ממחלת הריזונטריה. בעוד שבוע־שבועיים יי הפכו חולי הצהבת לשיחת־העיר. ביני תיים נתנו כבוד לריזונטריים. שושנה ושני ילדיה נכנסו לחדר־ההורקות, מבלי לעמוד בתור. הילד צרח. הילדה קיבלה את הזריקה בהכנעה.

כך גם שושנה. „אין מה לעשות. מה שקרה - קרה. אני לא כועסת על העירייה או על משרד־הבריאות. אילו הייתי יכולה, הייתי שואלת אותם רק שאלה אחת: למה אתם לא בודקים את המים לעיתים קרובות יותר?"

הגיב על כך מנחם טל, המנהגס המחוזי של משרד־הבריאות: „אנחנו עורכים 500 בדיקות־מים כשנה, באיזור הקריות. הבדיקה האחרונה נערכה ב־7 בחודש יולי, חמישה ימים בלבד לפני שהמגיפה פרצה. כפי הנראה, התקלה בצינור מייבוב היתה

נעדרת

למרות המראה העדין שלה, היא דווקא התאימה למשימת־הפריצה: גר פה הדריק איפשר לה לחדור למקור מות שאחרים לא היו מסוגלים להגיע אליהם.

נאוה היא בת לאב נגר ויש לה שני אחרים ואחות. היא עברה בעבר כפקי רה בחברה למנופים. כאשר נעצרה, היו ההורים המומים. בדירתם הצנועה בר חוב נכבשיטי כדרום תל־אביב הם סיפרו או כהתרגשות, כיצד באו השוטרים לביתם ולקחו עימם את הצעירה, כנופס בחתיכת־חשיש, שנמצאה בבית.

להורים המוראגים נרמו אז במיש טרה, שסיאס נעצרה כדי שבאמצעותה יוכלו להגיע אל ראשי רשת מפצחי הכספות - עבריינים מוכרים, שנש שימאסר כבדים.

כתבה־אישום שהוגש נגדה כלל אישומים בשתי פריצות לחנויות תכשיטים. היא הודתה, הביעה חרטה ובכתה כמעט ככל פעם שהובאה לבית המישפט. אחר־כך הסבירה את מעשיה כתוצאה של הרפתקנות ילדותיות, וקיוותה, לדבריה, שלא תשוב עוד לעולם לכותרות.

ואכן, היא נעלמה לזמן־מה מהכר תרות. עד השבוע שעבר, שבו הובאה ביחד עם חמש עובדות אחרות לבית המישפט.

רדיא (24), תושב רמת־גן, פירסם מודעות בעיתונים, שמשכו אליו מייד

תירצה, שלעולם היא לא תשוב אל הפשע.

השוטר בהרפיה

מסתייע לא סחות היה מעצרה של צעירה אחרת, נטאלי אליאל, חברתו של מפעיל־המכון.

בגיליון האחרון של העולם הזה הופיע תצלום שלה, תחת הכותרת תגלית לילית, במדור לילות־ישראל. סופר עליה שהיא רק בת 18, וכבר יש לה תוכניות לנהל בוטיק משלה, ושכל מה שהיא זקוקה לו הוא מזומנים. ביתניים היא עובדת כמוכרת כבוטיק ברחוב ריונגוף.

כעבור כמה ימים היא נעצרה, כש באה לבקר את החבר שלה, בעל־המכון. היא שוחררה בערכות בסך 150 אלף שקל, והמישטרה לא ייחסה לה שום קשר לנערות האחרות שבמכון.

נאוה סיאס (22) הגיעה לכותרות ככת־טובים שברירה, שהסתבכה בפ לילים (העולם הזה 4.7.84).

היא סימה את לימודי התיכון ברו־גוזין־תל־אביב, שירתה בחיל־ההנדסוה כפקידה והיתה מוצנת בשטחים הכבושים. אמה סיפרה אז להעולם הזה, שהיא נהגה לעזור לה בעבודות הבית, והספיקה לערוך טיול מישפחתי בחו"ל, אחרי השיחרור. האם סיפרה, שנאוה עדיין לא התאוששה ממחלת־הצהבת, שבה לקתה לפני כן.

ידידה נטאלי אליאל, חברתו של בעל מכון העיסוי, עובדת־בוטיק המבקשת להיות עצמאית בשטח, שנעצרה ושוחררה בערכות. היא צולמה על־ידי העולם הזה לפני נכשבו.

מוזר ביותר, המישטרה אכן הגיעה למקום, אך למרבה הפליאה לא סגרה אותו על מנעול וברית, אלא העדיפה לרשום דוח למפעיל המקום, אלי רדיא, על הפעלת המכון ללא רישיון מתאים. השכנים הוועמים כבר התכוונו לפנות למפ"ל המישטרה רוידי קראוס, ולהזעיק ח"כים דתיים, משום שמרבית הדיריים כסביבה הם חרדים כעלי מישפחות. הם לא הבינו שהמישטרה באה לגשש, כדי לפעול בשלב הבא. ואכן, אחרי שהמקום אותר, טומן ונצי פה, פשטו אנשי מילגה־המוסר של מישטרת תל־אביב ביום חמישי האחרון, ועצרו את כל הנוכחים.

ביום השישי הם הובאו למעצר. איש מהם לא היה פנים מוכרות, מלבד אחת, נאוה סיאס, שכבר התפרסמה כ„נערת הכספות", ונשפטתה על חלקה בפיצוח כספות של חנויות תכשיטים ברחוב אלנבי בתל־אביב. היא יצתה את עונש, שהשתחררה, ונשבעה לעיתונאים שריאיינו אותה, אחרי שיצאה מנווה-